

Χρήστος Κυργιάκης

Γιατί εμείς....

Μπορούμε αν χρειαστεί να τη βγάλουμε και με ένα ευρώ στην τσέπη και το μισό να το δώσουμε για μια ρακή πίνοντας στην υγεία των ανθρώπων.

Θέλουμε να έχουμε παράδες για να κερνάμε τους φίλους μα και τους εχθρούς αφού εχθρούς αναμεταξύ μας δεν λογαριάζουμε.

Όταν ακούμε **κλαρίνο** κλαίμε, όπως οι μάνες που μοιρολογούσαν τα παιδιά τους που έφευγαν στα ξένα ή που χάθηκαν για πάντα, αφού γι' αυτές το ίδιο ήταν.

Όταν ακούμε **μπουζούκι** χορεύουμε, γιατί μπερδεύονται έτσι οι καημοί στα 9/8 του ζεϊμπέκικου με τα πόδια που θαρρείς πως δεν πατάνε στη γη.

Όταν ακούμε **βιολί** γλεντάμε, για να ξεδώσει η ψυχή μας και να πιάσουμε του δρόμου το περπάτημα πάλι από την αρχή.

Τη ζωή, δεν την παίρνουμε **στα σοβαρά** για να τη ζήσουμε μόνο για τον εαυτό μας.

Τη ζωή, δεν την παίρνουμε **ούτε στα αστεία** για να μην τη ζήσουμε με το φίλο, το γείτονα, τον συνάδελφο, το σύντροφο, τον αδελφό.

Ψάχνουμε το **γοητευτικό, το δύσκολο, το άπιαστο, το όμορφο, το φωτεινό**, αυτό που λες πως ποτέ δεν θα το αγγίξεις.

Ξέρουμε καλά πως οι απειλές βγαίνουν από τα στόματα δειλών που μόνο ένα «ουστ» θέλουν για να το βάλουν στα πόδια.

Μάθαμε να βαδίζουμε και ξυπόλητοι και ποδεμένοι, και στα νερά και στα αγκάθια, μα και στο μαλακό κι ευωδιαστό χορτάρι, γι' αυτό και δεν μας σκιάζουν οι φόβοι τους.

Ψηθήκαμε στο λιοπύρι του καλοκαιριού πάνω σε πέτρες και σε χώματα κι όχι σε απαλές πετσέτες και ξαπλώστρες, μα μη νομίσεις, και την πολυτέλεια θα την αντέξουμε σαν έρθει η ώρα αρκεί να είναι για όλους.

Θα νικάμε κι όταν όλα δείχνουν πως είμαστε χαμένοι...

Την **ανέχεια** την περιγελάμε με αγώνες εκεί έξω χωρίς μιζέρια και θλίψη στους τέσσερις τοίχους της φυλακής του μυαλού μας.

Τραγουδάμε με τις κόκκινες σημαίες στους ώμους πολεμώντας το άδικο και τους άδικους για να ξορκίζουμε το άδικο και να σκιάζονται οι άδικοι.

Αγαπάμε και το **αύριο**, αγαπάμε και το **χθες** γιατί δικό μας είναι κι αυτό, μα αγαπάμε και το **τώρα** γιατί και η στιγμή δική μας είναι όπως η ανάσα μας.

Προτιμάμε το **λάθος κάνοντας** και όχι το **αλάθητο της απραξίας**, της ισορροπίας και του κοιτάγματος.

Μπορούμε να κοιτάμε **κατάματα στον καθρέφτη** και να μην τρομάζουμε με αυτό που βλέπουμε.

Δεν κάνουμε **τους δυνατούς στους ανήμπορους** αλλά γινόμαστε όταν χρειάζεται πιο δυνατοί από αυτούς που **λογαριάζονται ως δυνατοί**.

Θα μιλάμε κι όταν μας κλείσουν το στόμα.

Θα τραγουδάμε κι όταν μας φυλακίσουν τις νότες.

Θα σέρνουμε το χορό κι όταν μας τσακίσουν τα πόδια.

Θα πετάμε κι όταν μας κόψουν τα φτερά.

Θα νικάμε κι όταν όλα δείχνουν πως είμαστε χαμένοι.